

MIRIAM DREV

Časovni kvadrat

Zrcalo

Sežem v zrcalo,
v prosojno maso,
kjer zajamem tvojo senco v želji,
da te privabim na svojo stran.
Ampak tu sem le jaz
in moja upehana roka.
Postajaš metafora,
notranja slika.
Sivolasec,
ki s plastično vrečko čez laket
izstopi na peron.

Dvojček

Prepoznavam, kako se oglašiš
v medčasju,
saj ni več pozabe.
Vračava se v soju
kot v vzorec, že enkrat odlit.
Cepiš se na dvoje:
na dvojčka iz zemlje
in brata iz zvezd.
Z istim imenom ju kličem.

Prepad

Naplavljena
nisem pri sebi doma.
Včasih obsijano dvorišče,
bližina,
za oknom tvoj obraz.
Na podestu meriš lahke poletne čevlje,

jaz pa stopam vzdolž reke,
vsakič druge reke
s slutnjo,
da v frfotavi obleki
padam v prepad.

Okno

Pogled iz davnega večera
z brlečo lučjo vrh hriba
se utrinja.
Vedno me čakaš ob oknu
na Ulici tisočih jezer.
Stekla so prašna,
sam nad dvoriščem
dvigaš roko v pozdrav.
Komajda pridem kdaj mimo.
Moje stopinje so udrte
v troje stopnic, ki gredo na tvoj prag.

Črepinje

Čutiš to polstrjeno kri,
ki se nabira, polzi
izpod mojih vek?
Dvojna samica najine ječe,
siva zrkla
zvezd obmorskega neba,
požganih v pepel,
razsut čez tvoj obraz.

*

Maham ti s praga,
vedno prezebla.
Odmikaš se,
brez svojega prostora, brez hiše,
še postelja je
na razklapljanje.

Grad

Grad na griču,
pod gradom bistra reka,
v zraku občutek slovesa.
Od gostov?
Ugriznem v jabolko,
rečem:
Tema je. Voda se dviga,
okenska polkna dosega.

Voda

Vodni kanal si,
jaz hrib.
Kratkomalo
sva iz ravnotežja.
Sebe mi prinašaš,
navdihneš mojo domišljijo,
precej odsoten
vzameš pest malin in greš,
pa niti ne vprašaš,
od kod te razpraskane noge.
Sanjač si,
a v tem te prekašam.

*

V nalivu me v pelerini
primeš za laket
s suho, varno roko,
kot mi je všeč.
Nobenega drgeta,
zahvaljen angel tega kraja.
Morda je zagrmelo,
ampak reka ni narasla,
le dan je,
ki se razdaja.